

Kiipeilypuun juurella

Katselin 1-vuotiaan kiipeämistä sohvalle ja siitä kurkottamaan kohti kissankiipeilypuun ensimmäistä oksaa. Kiipeilyä lapsi tehosti toistamalla ponnekkaasti ”mau”-äännettä. Tämän ikäinen elää vielä hetkessä, jossa mikä tahansa on mahdollista. Vasta edessäpäin on se vaihe, jossa tulee täsmällisempi tietoisuus omasta ihmisyydestä ja myös sen mukanaan tuomista rajoitteista.

Kasvu omaksi itseksi jatkuu läpi koko elämän. Kasvun maaperäksi tarvitaan ravinnon lisäksi paljon muutakin. Tiedetään, että ihokosketuksella ja rakastavalla katseella on mullistava vaikutus vastasyntyneen kehitykselle. Ne ovat kuin sanattomia rukouksia, jotka muodostavat lapsen kasvua suojaavan turvaverkon. Vauvan silmiin ja suloisuuteen uppoutuessa aikuinenkin voi tavoittaa jotain elämää suurempaa hellyyttä ja yhteyttä.

Jokainen lapsi kapuaa ja kompastelee omassa tahdissaan ja kokeilee oman maailmansa rajoja. Noiden rajapintojen tuntumassa aikuisen tehtävä tulee vuosi vuodelta mutkikkaammaksi, kun on osattava sopivassa suhteessa sekä rohkaista että rajata. Virheitä sattuu, mutta pääasia olisi jaksaa olla läsnä lapselle – vielä silloinkin, kun ovet paukkuvat siinä huoneessa, joka teinivuosina muistuttaa paljon enemmän jonkin muun lajin asuinsijaa kuin ihmisen.

Vaikka välillä näyttää siltä, että ihmislapsi joutuu etsimään identiteettiään vaatimuksia ja vaaroja vilisevässä viidakossa, niin kyllä näkymä sittenkin kääntyy valon puolelle. Unelmia kurkotellessa on kuunneltava omaa sisintä ja samaan aikaan katsottava ylimpiin oksiin, jotka yltävät melkein taivaaseen saakka. Hyvä Jumala siunatkoon kaikkien lasten unelmat ja kasvun omaksi itsekseen.

Riittaleena Tuomi

Orimattilan seurakunta